Correctio; Animadversio. Admonitio. Judicare.

Denckestu ô Mensch, der du richtest die, so übels thun, Undt thust auch daßelbige, daß du dem Urthel Gottes entrinnen werdest? Rom: 2. ℣. 3.

Ad te ipsum oculos reflecte, & aliorum facta caveas judicare.
In judicando alios, homo frustrà laborat, sæpius errat, & leviter peccat.
Se ipsum verò judicando & discutiendo semper fructuosè laborat.
Kemp: 1. c. 14. n. 1.

Sicut nobis res cordi est, sic de eâ frequenter judicamus; nam verum judicium propter privatum amorem faciliter perdimus. Kemp: 1. c. 14. n. 1.

Quæ homo in se, vel in alijs emendare non valet, debet patienter sustinere, donec Deus aliter ordinet.
Cogita quia sic forte melius est pro tuâ probatione & patientiâ, sine quâ non sunt multum ponderanda merita nostra.
Debes tamen, pro talibus impedimentis supplicare, ut Deus tibi dignetur subvenire, & possis benignè portare.
Si quis semel aut bis admonitus, non acquiescit, noli cum eo contendere, sed totum Deo committe, ut fiat voluntas ejus, & honor, in omnibus servis suis, qui scit benè mala in bonum convertere.
Stude patiens esse in tolerando aliorum defectus, & qualescunque infirmitates; quia & tu multa habes quæ ab alijs oportet tolerari.
Si non potes te talem facere, qualem vis; quomodo poteris alium ad tuum habere beneplacitum?
Libenter habemus alios perfectos, & tamen proprios non emendamus defectus.
Volumus quod alij strictè corrigantur, & ipsi corrigi nolumus.
Displicet larga aliorum licentia, & tamen nobis nolumus negari, quod petimus.
Alios restringi per statuta volumus, & ipsi nullatenus patimur amplius cohiberi. Sic ergò patet, quam rarò proximum sicut nos ipsos pensamus. Si essent omnes perfecti, quid tunc haberemus ab alijs pro Deo pati?
Nunc autem Deus sic ordinavit, ut discamus alter alterius onera portare, quia nemo sine defectu, nemo sine onere, nemo sibi sufficiens nemo sibi satis sapiens.
Sed oportet nos invicem portare, invicem consolari, pariter adjuvare instruere & admonere.
Quantæ autem virtutis quisque fuerit, melius patet, occasione adversitatis. Occasiones namque hominem fragilem non faciunt, sed qualis sit, ostendunt. Kemp. 1. c. 16.

——— malè verum examinat omnis
Corruptus judex ——— p. Hor. 2. Satyr. 2.

Wer bistu daß du einen frembden Knecht richtest?
Rom: 14. v. 4.
Du aber, waß richtestu deinen bruder? oder du anderer, Waß verachtestu deinen bruder? wir werden alle für den Richtstuhl Christi dargestellet werden. darumb laßet uns nicht mehr einer den andern richten, sondern daß richtet vielmehr, daß Niemand seinem bruder einen anstoß, oder ärgernüß darstelle. Laßet uns dem nachstreben daß zum frieden dienet, Undt waß zur besserung unter einander dienet. Rom: 14. ℣. 10. 13. & 19.